

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/196/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713201004
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5713201004.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený právnym zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: Ing. W. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., ul. V. Y. č. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom Prešov, Námestie legionárov č. 5, IČO: 42 176 778, obaja zastúpení právnym zástupcom JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom P., ul. J. D. č. X/A, o zaplatenie sumy 797,67 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/154/2013-262 zo dňa 17. decembra 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/154/2013-262 zo dňa 17.12.2015 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalobcu zaviazal žalovanej nahradiť trovy konania v sume 20,26 eur a vedľajšiemu účastníkovi nahradiť trovy konania v sume 138,78 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovanej a vedľajšieho účastníčka č. 2620036847/1100 pod variabilným symbolom 8363613.

Konštatoval, že žalobou podanou na súde dňa 24.01.2013 spresnenou podaním zo dňa 08.04.2013 sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 797,67 eur spolu s 8,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 593,53 eur od 29.06.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že pohľadávku voči žalovanej nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka ako postupník s postupcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. so sídlom v Bratislave, ul. Tomášikova 48. Postupca voči žalovanej nadobudol pohľadávku na základe zmluvy o úvere č. 352343904, ktorú uzavrel ako veriteľ so žalovanou ako dlžníčkou dňa 03.02.2006. Na základe tejto zmluvy Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla žalovanej finančné prostriedky, ktoré žalovaná mala splácať podľa podmienok uvedených v zmluve. Keďže žalovaná porušila svoje povinnosti splácať úver riadne a včas, postupca odstúpil od zmluvy a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala 797,67 eur a pozostáva z istiny vo výške 593,53 eur a z vyčísleného úroku z omeškania vo výške 204,14 eur. Žalobca si úroky z omeškania uplatnil od 29.06.2011, to znamená odo dňa nasledujúceho od účinnosti postúpenia pohľadávky.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že dňa 03.02.2006 uzavrela Slovenská sporiteľňa, a. s. so sídlom v Bratislave ako banka a žalovaná ako majiteľka účtu zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, ktorou jej bol okrem iného určený aj hotovostný aj bezhotovostný limit vo výške 20.000,- Sk. Dňa 03.02.2006 bol k zmluve uzavretý aj dodatok č. 1, ktorým sa banka a držiteľ karty dohodli, že výška kartového rámca bude 20.000,- Sk, úroková sadzba bola dohodnutá na 16,80 % ročne, splatnosť úrokov mesačne k poslednému dňu v mesiaci, konečná splatnosť kartového rámca posledný deň platnosti platobnej karty. Na základe zmluvy mala banka vydať držiteľovi platobnú kartu a poskytnúť mu platobné prostriedky vo výške kartového rámca za podmienok stanovených touto

zmluvou. Kartový rámec bol držiteľ karty oprávnený čerpať platobnou kartou alebo výberom hotovosti na obchodnom mieste. Držiteľ karty bol povinný pravidelne mesačne k 15. dňu príslušného kalendárneho mesiaca poukazovať bezhotovostným prevodom na kartový účet peňažné prostriedky vo výške 5 % z kartového rámca, to znamená 1.000,- Sk, a to až do splatenia pohľadávky. Ak bola pohľadávka nižšia ako 5 % kartového rámca, držiteľ karty bol povinný poukázať na kartový účet peňažné prostriedky minimálne vo výške pohľadávky. Podľa článku V. ods. 8 zmluvy banka bola oprávnená zmluvu vypovedať bez uvedenia dôvodu, pričom výpoveď nadobudla účinnosť dňom doručenia výpovede držiteľovi karty. Z výpovede zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty bolo preukázané, že banka listom z 18.01.2008 vypovedala zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, pričom dlh žalovanej k tomuto dňu predstavoval sumu 18.541,- Sk a banka ho žiadala bezodkladne vyrovnať na kartový účet. V konaní nebol produkovaný dôkaz preukazujúci odoslanie a doručenie tejto výzvy žalovanej. Uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a žalovanou mal súd preukázané jednak zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE, ktorú uzavrela banka ako postupca so žalobcom ako postupníkom dňa 28.06.2011, ale aj oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré banka urobila listom zo dňa 18.07.2011 adresovaným žalovanej. V konaní nebol produkovaný dôkaz preukazujúci odoslanie a doručenie tohto oznámenia.

Dňa 18.06.2012 uzavrel žalobca so žalovanou dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku. Žalovaná identifikovaná v tejto dohode ako dlžníčka podľa článku 2 tejto dohody uznávala čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. č. 352343904. Tento článok neuvádzal dátum uzavretia zmluvy. Dlh bol uznaný vo výške 593,53 eur, pričom mali byť uznané nešpecifikované náklady na inkasné konanie vo výške 119,65 eur. Podľa presvedčenia súdu táto dohoda nebola uzavretá platne, nakoľko pokiaľ ide o špecifikáciu záväzku, ktorý mala žalovaná uznať, záväzok žalovanej je bližšie nešpecifikovaný, a teda neurčitý, nakoľko číslo zmluvy, resp. číslo zákazníka uvedené v článku 2 tejto dohody nie je číslom zmluvy, z ktorej mal vzniknúť dlh žalovanej voči Slovenskej sporiteľni. Samotná zmluva nie je špecifikovaná jej pomenovaním a dátumom uzavretia. Táto dohoda preto postráda určitosť, pokiaľ ide o záväzok, ktorý je žalovanou uznávaný a v dôsledku tejto skutočnosti je podľa presvedčenia súdu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatná.

Žalobca do spisu pripojil aj výzvu banky zo dňa 15.06.2010, ktorou mala banka vyzvať žalovanú pred postúpením pohľadávky na vyrovnanie záväzku vo výške 725,92 eur, v ktorej výške ho evidovala banka voči žalovanej k 31.05.2010. Podľa výzvy mala žalovaná zaplatiť tento dlh do 10 dní od doručenia výzvy. V konaní však opätovne nebol produkovaný dôkaz preukazujúci odoslanie tejto výzvy bankou a už vôbec nie dôkaz preukazujúci doručenie tejto výzvy žalovanej. Táto skutočnosť podľa presvedčenia súdu spôsobuje neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky voči žalovanej z banky na žalobcu a preto podľa presvedčenia súdu žalobca nepreukázal svoju vecnú legitimitáciu v spore a totiž, že na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky banky voči žalovanej stal sa nositeľom práva, resp. nositeľom pohľadávky vo vzťahu k žalovanej.

V čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky totiž platilo ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), podľa ktorého, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Z citovaného ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva zákonný predpoklad postúpenia pohľadávky banky na iný nebankový subjekt, ktorým je v zmysle prvej vety citovaného ustanovenia omeškanie klienta banky nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní a písomná výzva banky adresovaná klientovi na zaplatenie tohto dlhu. Žalobca síce produkoval dôkaz, ktorý mal preukázať, že banka vyhotovila výzvu z 15.06.2010 pre žalovanú, avšak neprodukoval dôkaz preukazujúci, že táto výzva bola vôbec žalovanej odoslaná a už vôbec neprodukoval dôkaz preukazujúci, že výzva z 15.06.2010 bola žalovanej doručená

alebo aspoň že sa dostala do jej poznávacej sféry. Za takýchto okolností súd nemal preukázaný základný predpoklad vyžadovaný zákonom o bankách pre postúpenie pohľadávky z banky na iný nebankový subjekt, ktorým je žalobca. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že toto ustanovenie nerieši otázku platnosti postúpenia pohľadávky z banky na nebankový subjekt, ale len otázku prelomenia bankového tajomstva. Je samozrejmé, že banky ako inštitúcie, ktoré sa zaoberajú poskytovaním peňažných služieb a úverov svojim klientom, majú v rámci zákona o bankách uložený celý rad povinností, ktoré musia pri svojej činnosti dodržiavať a takéto povinnosti napríklad nemajú iné subjekty, ktorými sú nebanky, v tomto prípade žalobca. Ak zákonodarca zákonom stanovil podmienky, ktoré musí banka dodržať pred postúpením pohľadávky, okrem iného písomnú výzvu klientovi na zaplatenie dlhu, sledoval tým ochranu klientov banky a stanovil v tomto zákone ďalšie pravidlá pre postúpenie pohľadávky nad základný rámec, ktorý v ust. § 524 a nasl. stanovuje Občiansky zákonník.

Ak banka zákon porušila nedodržaním ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a nevyzvala žalovanú na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky, porušila tým zákon a preto je následné postúpenie pohľadávky podľa presvedčenia súdu neplatné v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Súd preto dospel k presvedčeniu, že žalobca nepreukázal platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovanej na seba a teda svoju vecnú legitimitáciu v spore a preto jeho žalobu považoval za nedôvodnú a v celom rozsahu zamietol.

Žalovaná bola v konaní plne úspešná, a preto jej a aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval v spore na obranu jej práv, patrí náhrada účelne vynaložených trov konania. Obaja účastníci na strane žalovanej boli totiž zastúpení rovnakým právnym zástupcom. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli právnym zastúpením trovy v sume 138,78 eur a žalovanej trovy len vo výške 20,26 eur, a to titulom právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu.

V odvolaní uviedol, že dňa 18.06.2012 podpísala žalovaná dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, prostredníctvom ktorej uznala záväzok voči nemu vzniknutý zo zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty č. 352343904 uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. vo výške 593,53 eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok v splátkach uvedených v dohode. Predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Žalobca zdôraznil, že podpisom dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku došlo k naplneniu ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, to znamená k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej doby, pričom k tomu, aby nastali uvedené účinky, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Teda aj uznaním premlčaného záväzku bez toho, aby bol dlžník poučený o premlčaní, nastávajú vyššie uvedené účinky.

Žalobca pre úplnosť uviedol, že pokiaľ by súd posúdil predmetný úverový vzťah podľa ustanovení Obchodného zákonníka, následne aj účinky dohody je potrebné vyhodnotiť v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka.

Ďalej žalobca v odvolaní nesúhlasil s priznaním trov konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi. Poukázal na skutočnosť, že žalovaná si zvolila svojho právneho zástupcu až po tom, ako do konania vstúpil vedľajší účastník zastúpený tým istým právnym zástupcom. Bol názoru, že vyjadrenia či už písomne alebo ústne podané v mene žalovaného alebo vedľajšieho účastníka sú obsahovo podobné, nie sú v nich uvedené žiadne nové skutočnosti, a teda nespĺňajú požiadavku účelnosti. Právny zástupca bol už oboznámený s daným prípadom, s jeho skutkovým a právnym základom, a to z pozície právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Žalobca nespochybňoval právo žalovaných zvoliť si v konaní svojho právneho zástupcu (aj keď v danom prípade vzišla iniciatíva k prevzatíu právneho zastúpenia od právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a nie samotnej žalovanej), avšak nevidel účelnosť podobných, v podstate opakujúcich sa úkonoch, ktoré boli vykonané tým istým právnym zástupcom raz ako zástupcom vedľajšieho účastníka, raz ako zástupcom žalovanej. Žalobca považoval úkony vykonané právnym zástupcom žalovanej len za účelové, avšak neúčelné navyšovanie trov konania, ktoré absolútne popierajú zásadu hospodárnosti konania. Mal za to, že dochádza k zneužívaniu inštitútu ochrany spotrebiteľa a právnej úpravy trov konania a danom prípade je na mieste aplikácia ust. § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“ Pokiaľ súd priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - odpor podaný vedľajším účastníkom, tak podľa neho ani nemal prihliadať na odpor podaný vedľajším účastníkom, a to aj s ohľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 420/2012 zo dňa 22.01.2014, ako aj rozhodnutie zo

dňa 28.01.2014 sp. zn. 4Cdo 209/2013, v zmysle ktorého vedľajší účastník nie je oprávnený podať odpor a ani vystupovať v skrátenej konaní. Ďalej nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových procesne významných skutočností. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci a automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Ďalej združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže jeho účelom je okrem iného kolektívna ochrana spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednanom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Žalobca mal za to, že úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupe právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhol preto rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že jeho žalobe vyhovie v plnom rozsahu, resp. rozsudok okresného súdu zrušíť a vrátiť vec súdu na ďalšie konanie.

Žalovaná a vedľajší účastník na strane žalovanej v písomnom vyjadrení prostredníctvom právneho zástupcu uviedli, že rozhodnutie súdu považujú za správne po stránke právnej i skutkovej, nakoľko jeho vydaním predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na predmetnú spotrebiteľskú vec. Úvodom dali do pozornosti, že žalobca vo svojom odvolaní nereaguje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol. Jedná sa tak o zjavne formulárové písomné podanie žalobcu, v rámci ktorého sa nevysporiadal s dôvodmi, pre ktoré bola jeho žaloba prvostupňovým súdom zamietnutá.

Navrhli rozsudok okresného súdu potvrdiť a zaviazat' žalobcu aj na náhradu trov odvolacieho konania z titulu právneho zastúpenia advokátom, a to žalovaná v sume 30,87 eur a vedľajší účastník na strane žalovanej v sume 30,87 eur.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. s použitím § 212 ods. 3 O. s. p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že v prvostupňovom konaní došlo k vadám, ktoré v konečnom dôsledku viedli k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal voči odporcovi zaplata sumy 797,67 eur s ročným úrokom z omeškania 9,25 %, po upresnení 8,50 % zo sumy 593,53 eur od 29.06.2011 do zaplata. Dňa 05.04.2013 oznámil vstup do konania na podporu odporkyne ako vedľajší účastník - Združenie na ochru občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778. Súd vo veci dňa 23.04.2013 vydal platobný rozkaz č. k. 1Ro/127/2013-36, ktorým návrhu navrhovateľa vyhovel. Platobný rozkaz bol odporkyňi doručený do vlastných rúk dňa 10.05.2013 (doručenka na č. l. 37 p. v.). Proti platobnému rozkazu podal odpor vedľajší účastník na strane odporkyne dňa 17.05.2015. Odporkyňa sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním došlým súdu dňa 26.06.2013 v plnom rozsahu pripojila k podanému odporu a súhlasila s jeho obsahom.

V priebehu konania okresný súd uznesením č. k. 10C/154/2013-125 zo dňa 03.04.2014 odmietol odpor podaný vedľajším účastníkom na strane odporkyne dňa 17.05.2013 proti platobnému rozkazu Okresného súdu Martin zo dňa 23.04.2013 č. k. 1Ro/127/2013-36. Vychádzal z toho, že vedľajší účastník je neoprávnenou osobou na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Osvojil si tak názor NS SR vyslovený napr. uznesením sp. zn. 6Cdo/207/2011, či 7Cdo/135/2013, v zmysle ktorého „procesná úprava právo podať odpor priznáva výlučne odporcovi". Nakoľko v súdnej veci odporkyňa odpor nepodala, odpor podaný vedľajším účastníkom musel byť odmietnutý. V dôsledku podaného odvolania zo strany odporkyne a vedľajšieho účastníka na jej strane Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 10Co/422/2014-148

zo dňa 27.06.2014 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/207/2011 je zrejmé, že otázka prípustnosti vedľajšieho účastenstva v rozkaznom konaní nebola predmetom dovolacieho prieskumu v danom konaní a konštatovanie o nemožnosti pôsobenia vedľajšieho účastníka v rozkaznom konaní je uvedené len okrajovo, v zátvore a (hlavne) bez bližšieho právneho zdôvodnenia. Naproti tomu uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo/135/2013 sa bezprostredne zaoberá posudzovanou otázkou a rieši ju spôsobom zhodným so závermi okresného súdu. Podľa odvolacieho súdu ani jedno z označených rozhodnutí (a ani žiadne iné) nie je rozhodnutím vydaným v prebiehajúcim konaní, právne názory v nich vyslovené nie sú preto pre súdy nižšieho stupňa (t.j. aj pre konajúci odvolací súd) záväzné - § 243d ods. 1 O. s. p. Rovnako sa nejedná o rozhodnutie záväzné v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. Napokon, nejde ani o rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ktoré, hoci nemajú právnu záväznosť, sú významné pre súdnu aplikačnú prax. Z daného titulu odvolací súd nepovažoval dotknuté uznesenia Najvyššieho súdu SR za smerodajné pre rozhodnutie v súdnej veci. Okrem toho ako osobitne významné krajský súd vyhodnotil to, že prejednávaná vec je vecou spotrebiteľskou. V tomto duchu je logické, aby sa osobitná skupina vedľajších účastníkov (§ 93 ods. 2 O. s. p.) mohla zúčastniť konania popri hlavnom účastníkovi už aj v rámci rozkazného konania. Následne je primeraným konštatovanie o oprávnenosti vedľajšieho účastníka v spotrebiteľskej veci podať odpor proti platobnému rozkazu. S ohľadom na právny názor odvolacieho súdu okresný súd vec prejednal a napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihlíada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offo.

Podľa § 174 ods. 1 O. s. p. platobný rozkaz, proti ktorému nebol podaný odpor s vecným odôvodnením, má účinky právoplatného rozsudku.

Podľa § 174 ods. 2 vety prvej O. s. p., ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie.

Z prejednáwanej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa o návrhu navrhovateľa rozhodol už dňa 23.04.2013 vydaním platobného rozkazu, pričom odporkyňa proti platobnému rozkazu odpor nepodala. Odpor bol podaný zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Aj keď súdna prax nie je jednotná v otázke účinkov vzniku vedľajšieho účastníctva v skrátanom konaní a v možnosti podať odpor vedľajším účastníkom, ale vzhľadom na vývoj relevantnej judikatúry, predovšetkým rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (početná judikatúra NS SR), odvolací súd zastáva názor, že vedľajší účastník na strane odporkyne nie je oprávnenou osobou na podanie odporu proti platobnému rozkazu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 MCdo 2/2014 zo dňa 08.12.2014, s obsahom ktorého sa v plnom rozsahu stotožňuje. Uvádza sa v ňom nasledovné:

„Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O. s. p.). Podľa § 174 ods. 2 O. s. p. ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie.

Otázkou, či vedľajší účastník je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu, sa už najvyšší súd zaoberal v niektorých skorších rozhodnutiach. V uznesení z 28. októbra 2013 sp zn. 1 Cdo 210/2012 vyslovil právny názor, podľa ktorého odpor proti platobnému rozkazu je riadny opravný prostriedok sui generis proti meritórnemu výroku platobného rozkazu. Na jeho podanie je z povahy veci subjektívne legitimovaný len odporca (žalovaný). Ustanovenie § 174 ods. 2 O. s. p. nemožno extenzívne vykladať v tom zmysle, že ak odporca (žalovaný) nepodá odpor v zákonom stanovenej lehote, môže ho podať vedľajší účastník. Ani prípadný včas súhlas odporcu (žalovaného) na podanie odporu vedľajším účastníkom konania, nemôže preklenúť dikciu ustanovenia § 174 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorej je na

podanie odporu subjektívne legitimovaný výlučne len odporca (žalovaný), teda nie vedľajší účastník. Na podstate tohto právneho názoru (že vedľajší účastník nie je oprávnený podať odpor proti platobnému rozkazu) sú založené aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu (viď uznesenia z 21. októbra 2013 sp. zn. 7 Cdo 135/2013, z 30. októbra 2013 sp. zn. 6 Cdo 357/2012, z 28. januára 2014 sp zn. 4 Cdo 209/2013 a z 9. júna 2014 sp. zn. 3 Cdo 314/2013)".

Pokiaľ preto okresný súd vychádzajúc z opačného právneho názoru iného senátu odvolacieho súdu, ktorým bol síce v zmysle ust. § 226 O. s. p. viazaný (iný senát odvolacieho súdu týmto názorom nebol viazaný), vec prejednal na pojednávaní a rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom, považoval jeho postup za nesprávny. Keďže zaujatý právny názor má vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej, bol odvolací súd nútený rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ s použitím § 212 ods. 3 O. s. p. zrušiť a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní by mal preto okresný súd opätovne posúdiť otázku účastenstva vedľajšieho účastníka na strane odporkyne v rozkaznom konaní v zmysle vyššieho uvedeného názoru odvolacieho súdu.

V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.